

MANİLER BİZE NE SÖYLER

Nuri KAHRAMAN

Verdin dersi elime
Ettirmedin kelime
İçimi dökem bâri
Mâni olma manime!

Maniler dilimizdir
Elimiz kolumuzdur
Yarı şaka yarı ciddî
Anlaşma yolumuzdur

Hava, su, toprak yârim
Gül, çiçek, yaprak yârim
Cemrelerimiz düştü;
Bırakmayalım yarım...

Ne oya, ne elişi;
Şimdi her şey el işi!
Çarşambadan bellidir;
Perşembenin gelişi!

İpek aldım, ipek aldım
Gönlüme bir ipek aldım
Suçmuş meğer ne bileyim
En sonunda ipe kaldım!

Çarşamba, Terme, Fatsa
Karşıma çıksa, çatsa
Memnun oluyor sanki
Ne kadar çok ağlatsa!

Perşembe memleketim
Hem öksüzüm hem yetim
Bir ehli nâmus varsa
Evlenmektir niyetim!

Dağlarından su gelir
Yayla kokusu gelir
Yâr ile dolaşanın
Çabuk uykusu gelir!

Karlar eridi yine
Sular yürüdü yine
Yaza kavillendik ya;
Hayâl bürüdü yine...

Nerde, öyle yağma yok
Sıkıştırıp boğma yok
Her şey dengi dengine
Ne taşma, ne ağma yok!

Nasıl kurtulur, kaçar
Tutulup kalan, nâçar
Yâri cennet olanın
Yüreği çiçek açar!

Geçmişe mâzi derler
Kadere yazı derler
Sen gibi yâri var da
Nedir bu nazı derler!

Doldu gözlerim, taştı
Hasret dağları aştı
Gel artık civan yârim
Aklım, feleğim şaştı!

Kış gelir kar bahâne
Yaz gelir har bahâne
Oyalayıp duruyor
Ne yapmalı, daha ne?

Perşembe güzel belde
Yaşmak başta, şal belde
Yar çalışkan, geçemem;
Ne kazmada, ne belde!

Ne edebi hayâsı
Ne cüzü, elifbâsı
Dümdüz bir câhil oğlan
Okutmamış babası!